

Van 'murderball' tot rolstoelrugby

door Hans Vos. maandag 14 maart 2011

Kees Slijkerman, voormalig 'Sportman van het jaar' in de gemeente Nijkerk, is in balbezit tijdens de competitiewedstrijd van zijn Utrechtse club Scorpions in de Nijkerkse sporthal Strijland. Met zijn 55 jaar is Slijkerman de oudste actieve rolstoelrugbyer.
foto Studio Kastermans

de Stentor

Hij is terug tussen de muren van een vertrouwde sporthal. Voor de nu 55-jarige Kees Slijkerman werd in 1979 op de houten vloer van Strijland de loper uitgelegd.

Dat jaar verdiende de huidige inwoner van Wijk bij Duurstede de eretitel van 'Sportman van het jaar' van zijn toenmalige stad. Nog altijd is Slijkerman trots op deze uitverkiezing, als voorvechter voor de gehandicaptensport. En nog altijd is hij een op-en-top-sportman ondanks zijn fysieke beperkingen. Zijn rolstoel is zijn sportattribuut, noodgedwongen vanwege een dwarslaesie.

Eerst bood de atletiek Slijkerman rolstoelend veel sportplezier, tot ver buiten de landsgrenzen zelfs. Als estafette deelnemer, als kogelstoter ook. Hij dankte er zijn Nijkerkse ereprijs aan, op grond van in Wenen geleverde topprestaties. Slijkerman was er een jaar later, in 1980, als rolstoelatleet bij, toen Arnhem de organiserende stad van de Paralympische Spelen was. Dé Olympische stad van dat jaar, Moskou, wilde de sporters met een lichamelijke handicap niet ontvangen. Arnhem wel.

Aan het afbouwen van zijn sportloopbaan komt Slijkerman maar niet toe. „Ik móet van mezelf aan sport blijven doen. Lekker ballen is héél gezond.” De midden-vijftiger is op deze lenteachtige zaterdag in maart de oudste rolstoelrugbyer in de Nijkerkse sportzaal. Maar zijn leeftijd is zeker geen beperking, fanatiek als hij nog altijd is. Naast zijn handigheid valt zijn 'old-timer' in het oog. „Ik had eigenlijk een bordje met het bouwjaar aan mijn rolstoel moeten bevestigen”, zegt Slijkerman.

„Die kan zo het museum in”, grapt Henk-Jan Raaijen, de 22-jarige Hierdenaar, kijkend naar het ouderwetse model van zijn clubgenoot. Net als Slijkerman is Raaijen lid van de Utrechtse club Scorpions, die in Strijland een daglang competitieduels afwerkt. Raaijen is bovendien als competitieleider aan Gehandicaptensport Nederland verbonden. Zelf noemt hij zich een 'groentje' in het rolstoelrugby. Zes jaar lang was hij bedreven in het rolstoelbasketbal. „Ik heb een flinke switch moeten maken”, zegt Raaijen over de sportieve overgang. „De regels en de tactiek zijn compleet anders. En je moet je energie anders verdelen.”

In zijn eerste rugbyrolstoel voelt Slijkerman zich op zijn sterkst, duellerend met 'de jeugd'. De bumper die hij als 'koeienvanger' omschrijft, gooit hij maar wat graag in de strijd gedurende de vier maal acht minuten zuivere speeltijd. Het spel van vier tegen vier vindt z'n oorsprong in Canada. „Daar werd het murderball genoemd.” De vermoorde onschuld spelen de rolstoelrugbyers, stoeiend met een ronde bal, zeker niet. „Het is een mix van handbal, ijshockey en American football”, vindt Slijkerman. „Het wordt rugby genoemd vanwege het wat ruige karakter, al is lichamelijk contact niet toegestaan.” Voor Harderwijk Pieter den Admirant is rolstoelrugby méér dan sport, het is een uitlaatklep sinds hij in 2006 een dwarslaesie opliep. „Voor die tijd wist ik niet eens dat je met deze handicap kon sporten.” In een revalidatiecentrum was hij getuige van een clinic van Esther Vergeer, het boegbeeld van de gehandicaptensport. Als zij kan sporten, dan kan ik dat ook, dacht Den Admirant bij het zien van de demonstratie. En zo werd de voetballer die hij jaren was, een beoefenaar van het rolstoelrugby. „Ik moest op nul beginnen, net als een baby.”